

Nä, hos prästen är det inget kul...

Den som kan sin Stig-Derman tror förstås att bröllop mest blir besvär.

Ikke alls så. Inte med tre grabbar som brudnåbbar i kanonform.

De tre knattarna – 3, 5 och 5 år – hade tjuvprat om den stora dagen månadsvis i förväg. Även för dem var vigseln en riktig höjare. Mamma och pappa kunde vara lugna. Bus i kyrkan skulle det inte bli frågan om.

Lillpojken lovade dyrt och heligt att bära den lilla spetsbroderade kudden med ringen

hela vägen in till altaret. Men också en treåring kan bryta löften. Det var faktiskt flera sekunder kvar till kyrkdörrarna skulle öppna sig när han ångrade sig.

Den yngre av tvillingbröderna löste krisen. Blixtsnabbt erbjöd han sig att ansvara för ringtransporten. Sedan var det ju bara till att börja gå. Rakt på bara. Lätt som en plätt om man är tre respektive fem år.

Men att altaret låg så långt bort var det ingen som kom ihåg. Den smått oändliga vandringen, iakttagen av – som det kändes – flera miljoner par

ögon, fram till prästen krävde förstås sin tribut. Så vad är egentligen naturligare att lägga sig ned på det svalkande kyrkogolvet med altarringen som kudde och bara slappna av?

Fast det hade ju varit ännu mysigare om morsan eller farsan hade gjort sällskap. Mammor och pappor är alldeles för strikta när de är framme hos prästen. Speciellt vid vigslar. Föräldrar som ingår äktenskap är allvarliga då präster pratar. Och präster pratar mycket.

Fast den här skrattade. Flera gånger. Var det kanske åt svettdropen som långsamt letade sig nerför farsans ena kind? Eller när morsan fipplade med blommorna?

Sådant är svårt att veta. Man hade ju fullt upp med att träna hundrametersstarter – utan startblock.

Efter allt sjungande och snackande var då så äntligen dags att röra på sig. En halv dag framme vid ett altare är lång tid. Ute i friska luften var det ett himla liv. Att vuxna aldrig kan uppföra sig.

Risgryn ska läggas i kastrull och inte slängas i mammors hår. Vad är

det för typer som gillar hår i risgrynsgroten?

Och så detta evinnerliga pussande. Att pappas arm nästan behövdes dras ur led för att de skulle sluta. Hålla på med sådant trams när världens ballaste veteranbil står på kyrkbacken och bara väntar på att bli ockuperad.

Så var det ju det här med vätskepåfyllningen. Det blev ju en hel del

sockerdricka i värmen före själva ceremonin.

Allt det där måste förstås ut också. Stuprännan vid kyrkväggen var väl den mest självklara platsen i hela världen?

Det tyckte tydligen inte de vuxna. För det blev ett fasligt fnissande.

Värre hade väl varit att bli nödig inne i kyrkan? Då hade man kunnat snacka om bröllopsbesvär.

Text:
Håkan
Hermansson
Bild:
Tommy Holl